

Kenneth Krabat



**SMÅTEKSTER
1997-98**



Goddag, goddag.

Det er rart, du sådan lige lægger vejen forbi.

Du sidder foran en lille samling af tekster, der er blevet til over et par år - oftest for at klare hovedet og skylle sanserne igennem. Normalt ville de ikke finde vej til digtsamlingen, men jeg er kommet til at holde af af dem. Både hver for sig og sammen er der en spøjs stemning over dem. Så hvorfor ikke bare sende dem ud i verden og lade dem formere sig, hvis de kan?

Du kan navigere rundt mellem teksterne ved at klikke på den øverste prik på siden. Der er andre muligheder for at navigere rundt - dem finder du angivet ved en pegende hvid satinhandske på siden, når du flytter rundt med musen.

Jeg håber efterfølgende, din tid føltes vel anbragt.

Venlig hilsen, Kenneth Krabat - 16/6 1998

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

>

INDEX

GOTO

SLUT

småtekster 1



bragende tæt på, denne fremtid alle taler om, knagende gennem skoven, lugtende af våd hund, vådt dyr, skræk og angst, brølende som var den på flugt fra noget, den kommer denne vej



min verden er snævret ind til små spiraler, der bygges sandslotte rundt omkring og tidevandet er på vej ind, med båd



liste sig gennem jægeren som et skamskudt hagl



jeg er hullet kunst





når jeg prutter lugter det dejlig hjemligt, spiser gerne æg og kål hvorsomhelst man byder mig



det er ikke for tit jeg stirrer ind i solen, man fortalte mig, at man kan blive blind af at stirre for længe ind i solen; det ved alle, ved *jeg* nu, som siger man om sig selv



Om jeg ved, at verdensrummet har en ende? Siden man nu spørger, lad mig da fortælle at jeg kun er 9 år gammel og at en røv på den størrelse er mere end kosmisk.



tit kan ingen fordringer komme tæt nok på, stikke knive nok ind i kød, dreje rundt og lade blod flyde, sprætte op og lukke kroppen ud, tit sagde jeg, men ikke hver gang. Jeg kysser mig selv under solen. Det gør ondt.





Jeg husker engang vi var hjemme alene, mig og min søster. Men hun er ikke mere. Jeg er blevet voksen. Jeg savner min søster, som jeg savner mig.



vist er der ro under broerne, når vandet stiger. Vist passes sluserne af menneskene. Vist flyder vandet frit fra kilden. Vist falder regnen med pesticider, svovlsyre og gamle tårer. Vist regner det. Vist sidder gud i stormagasinet hele december. Vist er der hestevogne i gamle film, utroligt hvad de troede på den gang. Vist er der folk som længes hjem fra fremmede lande, men mon ikke de fleste bor der? Vist er der stille, hér.



skumle kælderrum, hvor cykler og stavlygter flyder rundt blandt rådne affald, brugte kanyler, døde og levende rotter af begge køn, seksbenede fantasidyr og tanker fra en overskudsfabrik. Skumle kælderum. Jeg bygger dem efter mål. De skal komme tilpas en dag.



- sidder med en is i hånden på den yderste mole. Solen gemmer sig bag skyerne. Himlen trækker sig sammen til at knibe en lille tåre. Vi får vasket alle bilerne og ruderne og hundene og de gamle damers paraplyer og regnfrakker udvendigt i dag, tænker nogen sikkert inde på land, alt sammen udvendigt, mens min is smelter og jeg ser på den løber i strømme ned over mine negle til mine led, rundt i mine fingerfurer, ned i fingermellemrummene over håndryggen og til håndfladen og fremtiden dér aftegnet og ned på jorden i klatter, der venter med at falde til de er store nok, og som kommer hastigere desto længere jeg venter

- monstro der ikke falder en lille skilling af til mig, tænker tiggeren på Østerbro, som ganske vist ikke er en rigtig tigger, for han har ikke hånden strakt ud, men kigger syndigt op på himlen, som om den ikke var stor nok til at rumme alle hans drømme om det som skulle have været og som aldrig var, men det regner ikke i dag, og da slet ikke nu. ræk dog den hånd frem, gamle mand, her

kommer jeg med hund og med kat og med barn og med bil
og med mit hus på ryggen, og det mindste du kan gøre er
vel at få håret klippet og drømme om noget at spise på en
ordentlig måde, f.eks. gå ud ud i det fodgængerfelt og bliv
kørt over, det vil sikkert hjælpe på nationaløkonomien og
nogen vil smile lettere i dag, vel vidende at de selv er i live
og sådan bør vi alle bidrage med et og andet, se nu mig,
jeg er på vej ud af denne by

●

sagte trin henover plankegulvet, nu letter de, de små

●

vist er jeg ene
vist er der grene
der skygger for mere end sol

småtekster 2



elsk dén du elsker - hvis du kan



så stille her er. kun lyden af uret der går. og ventilatoren i computeren. og tasterne på keyboardet, når jeg trykker dem ned. biler der lyder som biler, langt borte. mit hjerte som banker. min hjerne som gør lidt ondt. satellit- og mobiltelefon- og radio- og tv-signaler, der vedvarende hvæser i mine ører. dryppende vand... nej, tiden der går. her er så stille, som der kan blive. det er stille hér.

småtekster 3



en sjæl? Jeg var lige ved at lade spørgsmålet slutte efter "en". Kan den tales om? Skal den ikke blot leves? Kan den overleve benævnelse, beskrivelse? Kan den stå op om morgenen af sig selv? Lave kaffe, hente Information? Hvad er dokumentation nok? Hvornår er det søndag?



hvis jeg havde en hurtig bil, ville jeg køre den ud over en bjergside og se hvor langt jeg kunne komme ud, før den begyndte at falde. Men jeg kunne selvfølgelig også foretage nogle beregninger ud fra masse, tyngdekraft og escape velocity. Men hvad skal jeg så bruge bilen til?



Min bedstemor sidder og rokker på verandaen. Hun har ternet kjole på, og et forklæde der er magen til stoffet, så man først tror det er kjolen, men ternene bevæger sig, som hun bevæger sig, og passer ikke helt. En dag vil de smelte sammen med kjolen.



- Jeg har en hvid puddel. Det passer ikke, men det har jeg. Den er hvid. Og den tilhører ikke mig. Den bor hos en lille pige, i huset ved siden af vores. Vores plæne er rigtig rigtig grøn, det er deres ikke. Vi har asfalt over det hele, hvor de har græs. Ellers ligner de hinanden, vores to huse. Mit og pigens. Og puddelens. Det gør de.

- Jeg tror ikke, det er nogen hindring, at jeg bliver voksen. Men jeg kan ikke forestille mig, at jeg skal holde op med at kede mig. Jo, det kan jeg godt. Men så har jeg ikke lyst til at blive voksen. Hellere død, for det ligner det meget godt - men kan vist ikke mærke noget, når man er rigtig død?

- Peter Pan var en dreng, der ikke ville blive voksen. Han boede på Ønskeøen, og holdt sig selv beskæftiget med at tyrannisere de andre drenge, hvis de ville noget andet

end han. For eksempel hvis de ville have lidt forandring. Men så kom Wendy.



Jeg tror ikke, der er noget jeg hellere vil end at blive god mod mennesker på en sjælelig måde. Men først må jeg blive god mod mig selv. Det er langt sværere. Dels fordi der ikke synes at være nogen bestemt måde at gøre det på, dels fordi det er svært at sige nej til mennesker, det er svært at være alene, at gøre ting alene.



En mælkeflaske stod og glimtede i solen på et dørtrin på en stentrappe op til et bondehus, hvor en gammel dame boede, som quiltede tæpper ud af stofrester, hun fik af mennesker, hun enten mødte når hun tog til byen for at handle, eller som kom forbi og standsede bilen fordi de ikke havde alt for travlt, og tilfældigvis havde set hendes skilt ved vejsiden med påskriften "tæpper, gammelt tøj og klude modtages med glæde" og tilfældigvis havde noget i bilen de kunne give hende, og til gengæld for dét gerne

ville have en kop kaffe og en sludder til at bløde den foranliggende rejse lidt op med.



En gammel hund er lige som dine bedste jeans. En dag begraver du dine ældste minder bagerst i hukommelsen for at få plads til netop dén dag. Ved du nok.



Jeg behøver vel ikke minde nogen om at få slebet knive og sakse ind imellem, frem for blot at smide dem ud.



Et æble til lærerinden! Det var lige præcis dét han ville gøre. En friskt, rødt æble, åndet varmt og pudset blankt på skjorten til man kunne se sig selv i det. Et æble som han selv ville have nydt at sætte tænderne i, efter at have ligget med det en hel lang sommerformiddag under træet og glædet sig til det rette øjeblik.



-

Ray Bradbury. Der er ingen, der som Ray Bradbury har givet mig sommer i min barndom. Ingen der som han har givet min tabte tid ord. Givet mig savn, jeg ikke har.

-

Sevilla... Min by. Alle historier jeg har skrevet, hvor støvet har haft farve som svovl og er fulgt mig i hælene på alle gåture og flere skridt om at dale til jorden igen, hvor varmen slog én i hovedet som en skovl efter to minutter indendøre, hvor æsellort er mere almindelig frisk end riflede af dækmærker, hvor tårnene i skumringen lader én tro at der vokser skov i himlen, og hvor klokkerne spiller samme sang til begravelse og bryllup - det har alle været historier om Sevilla. Jeg kunne sidde der med lukkede øjne og ikke tænke på andet end at nyde min kaffe, strække mine ben, betale min gæld, være hjemme i Sevilla. Min hjemby. Mio caza.

-

senest om en uge. Senest.

småtekster 4

- det kan være, at det er en værdiløs tanke, men hvis ikke den tænkes til ende, får den vel næppe nogen større værdi end en uudpakket julegave: Håbet, måske forventningen om glæde - here goes: Kroppen før hjertet. Hvad vil det egentlig sige, og hvor skal tanken anskues fra? Er det et spørgsmål om, at det biologiske altid tager præcedens? Eller er det en upræcis metaforsammenligning, eller måske en unødvendig ditto; som at sammenligne ananas og æbler ud fra at begge findes? Måske skal jeg begynde med at definere bestanddelene, spørge hvad KROP, FØR og HJERTE kan være i mine øjne, eller måske skal jeg snarere holde mig til tankerammen og kun søge definitioner ud fra den bestemte form KROPPEN og HJERTET for at undgå at komme alt for vidt omkring.

KROPPEN - den biologiske del af det, jeg kalder liv: Den del af mig, som påvirkes af og kan påvirke en verden sammensat af atomer. Også hvad jeg opfatter som den overvejende autonome del af mig, men det kan vist godt opleves anderledes og gribes ind i

FØR - forud for, inden, forudsætning for, angivelse af kontinuitet eller rækkefølge hvor det forventes at noget intellektuelt eller følelsesmæssigt oplevet er opprioriteret i forhold til noget andet, tager præcedens

HJERTET - den del af min krop som pumper blodet rundt i min krop og dermed også sørger for at understøtte mit følelsesmæssige og intellektuelle, såvel som mit fysiske liv. Men også: Mit billede på evnen til at engagere mig i andres liv, at kunne interessere mig for andet end min egen fysiske overlevelse.

og så ringede det på døren, eller kaffen var ved at blive kold, eller jeg faldt om i afmagt eller af druk

småtekster 5



der er kvaliteter ved kærlighed, som er indiskutable - og straks man er alene nogle dage, og ikke alt går helt som det burde, og man føler sig en smule svag, og ikke rigtig kan få gang i alt, der burde laves, så man kan sikre sin skæbne på en ønskværdig facon - så savner man hende. Så savner man hende. Hun mangler, fordi man mangler trøst. Og så skal man trøste sig selv. Og så mangler man hende endnu mere. Og hun er der ikke.



blå elefanter, lyserøde elefanter, grønne elefanter, elefanter overalt, i mine sko, på en bro, over åen efter vand i en spand og jeg vil hjem til min sjæl



hørt sige en mørk aften, hvor månen var udeblevet og hjulkærrerne rumlede tungt over brostenene flere gader væk, læsset med smuglervarer til skibene i havnen, der hurtigst muligt skulle afgå mod fjerne strande, for at bringe

dé soldater forsyninger, som på fremmed jord kæmpede for deres overhovedes frie ret til at besejre alle høveder, der endnu ikke havde opdaget af de burde låne et kløgtigere væsen deres liv og sjæl, således at universets frie gang ikke forhindredes og tilgangen til det mørkeste hjerte ikke groede til: Jeg kan altså ikke nå det, den herre. Ikke til i morgen aften. I morgen er en festdag og alle kan få holde fri, om de vil. Og det vil jeg, Sire. Holde én dags fri ud af årets dage til at gå med min søn i hånden langs med floden, mens solen endnu er på himlen og jeg kan se farven på hans øjne. Men til i overmorgen kan jeg klare det, Sire. Til dagen efter i morgen.



den løfter sig, fordi noget trækker i den, den forlader jorden og drejer straks rundt om sig selv, langsomt først, så hurtigere og hurtigere, indtil et sært balancepunkt findes, hvor den stopper, og det ser ud som om den er helt i ro, men så begynder den at dreje den anden vej, hurtigere og hurtigere, indtil et nyt sært balancepunkt findes, hvor den synes at finde en egen ro, og så fremdeles, hele vejen op, så længe den kan ses.



-

vil du, sagde hun. Kaffekanden var en blikmodel, der egnede sig glimrende til at blæse på, den gav en støvet lyd som fra et jagthorn med sprukne læber. Nej, jeg vil ikke, sagde han. Dén skjorte burde egentlig havde været smidt ud for længst, men hvad gør man når den nærmest af sig selv finder vejen tilbage til vasketøjskurven fra skraldespanden? Så er det kød i dag, sagde hun. Det gav hende en vis tilfredsstillelse, ikke ulig følelsen af at have vundet på point. Han nikkede, hænderne lå spejlet i skødet med håndfladerne opad. Han drak sin kaffe langsommere end planlagt, selvom den var blevet kold.

-

Erkendelsen er den øverste faktor, over erkendelsen ligger første skridt ind i en ny verden, der først kulminerer på det øverste trin. At kulminere er sådan sét det samme som at konvergere. Der er mange hjerter, som lever højt på den vished, uden nogen sinde at indse, forstå, fatte, erkende, at ingen bryder sig om hvorvidt noget går op eller ned, blot det ikke indbefatter dem selv. Selv er jeg et

menneske af skoven, der spiser sin frokost i det grønne
med det blå over hovedet og det sorte myldrende frem
overalt for at rydde op.



se, min sol den stiger af havet
den går op for at knække i bro
og når den så igen er begravet
kan jeg atter sidde hér i ro
men der går timer med gymnastikken
hvor jeg venter på at få lidt fred
men så bemærker solen min nikken
og skynder sig med at gå ned

jeg elsker min sol uransageligt
det har jeg hævdet så tit
men mørket det er altså mageligt
når lyset er sort og ikke hvidt
for når dagen den dør i havet
er jeg fri til at være mig selv
se alt ondet som jeg har lavet
og mit liv som også går på hæld

men så føder min sol atter dagen
og mit liv det føjer sig på ny
jeg indretter mig efter smagen
af at leve uden at skulle kny
men når dagen så får en ende
og min sol gør en ende på sig selv
vil jeg hele mit liv endevende
og selvmyrde mig indtil nattens hæld

småtekster 6



Der er noget, som er små-underligt. Hvis bare jeg vidste hvad!!



du tænder, du slukker, du tænder, du er mest i dig selv, du er responsiv, du er mest i dig selv, du er i stand til at tackle selv den mindste ting, du kører ned over selv den mindste ting, du er i stand til at tackle selv den mindste ting, du tænder slet ikke, du kan ikke forestille dig at kunne dø, du tænder slet ikke, du er et evigt væsen med en midlertidig krop, du kan dø nårsomhelst af en tagsten i hovedet, du er et evigt væsen med en midlertidig krop, du er aldrig nok, du tager ét skridt ad gangen, du er aldrig nok, du lever hvor livet er: I dag, du er død tom og uinteressant i alle målestoksforhold, du lever hvor

livet er i dag, du er færdig før fyrrer, du tør og du gør, du er færdig før fyrrer, du holder aldrig op, du finder aldrig dig selv, du

holder aldrig op, du kan kun sige "jeg", du vil "vi", du kan kun sige jeg jeg jeg, du ser dig selv i spejlet og ved at det ikke er dig,

du ikke har noget mål, du ser dig selv i spejlet og du ved, du ikke er noget mål, du er du er ikke du er



der er altså noget, som er ret underligt. Men hvad det er...!



jeg omfavner dig, du ryster, af udmattelse, af træthed, af længsel efter at blive færdig så du kan falde til ro igen, du lægger

din kind på min skulder, godt at vi er næsten lige høje, jeg trækker vejret langsomt og uden afbrud, holder dig fast med

begge hænder på din ryg, har hele tiden én hånd på din ryg uanset hvad, du trækker vejret langsommere, du ryster stadig, men du står stille lidt, og sover lidt op af mig

småtekster 7

●

once upon a time there was a trolldmand, who, practicing the lifting of corpus night and day throughout many long years, taught himself how to fly. Thereafter he never had to worry about going places, as he could just zooooom over the hill tops and through the valleys green, jump any gorge and waterfall, overtake the vehicles on the Freeway if he cared to, and gentle as a leaf or a butterfly circle to his destination with no greater worries than being hit by a stone thrown by obnoxiously envious gnomitic with spots-of-plague-on-the-soul-little boys, pests, they were! It happened ever so often, but over the years he got used to doing most of his travelling by night. So, apart from bumbs on the head, and the occasional hurricane or tornado of which he often had ample warning, flying at the altitudes he did, he rarely suffered any bad luck when flying. And it was a joy for him to fly, as well as a joy to watch, had you the fortune to be out on a night of full moon. Those of us who know him suffered less, equally when he was alive and when he passed over, by recalling favorites of his aero-agility performance - seconds of life that stretched and stretched while he did his tricks high up in the sky or 3 cm above the ground. Beau-ti-ful it was.

Like summer rain... And then he fell asleep. He never lost his ability to fly, or grew old and sick and unable, no. He just fell asleep. Just like that. BUMP! It must have been all that flying at night, never getting enough sleep that finally caught up with him. All of us who knew him sincerely hoped that in the last moment he was spared the pain of his own life's wording: 'S not the falling that hurts ya, but the premature embrace of things to come' - but then again... we, who sleep at night, rarely even fall out of bed. So, what would we know? We can only dream.

småtekster 8



mennesker ér forskellige og der findes ikke noget
universalsprog intet sprog at nå noget som helst med
ingen fagter ord og gerninger som kan modtages som de
blev sendt

Derfor
og derfor alene
små cirkler
og den enkeltes forståelse
uimodsagt
umulig at modbevise
af alt

Denne tanke forfærdeligst af alt lad den ikke slå rod lad
den ikke



"For at undgå frygten for døden lever man mindre"
påpegede en udøver af en terapi, jeg rådførte mig med.
Skrev det tilmed ned, for at jeg ikke skulle glemme det.

For tænkeren er det fristende at spørge, hvordan nogen kan leve mindre, eller mere for den sags skyld, men udsagn af denne type rangerer på linie med at se solen gå ned hver aften, at se sit barn vokse op, selv at bygge sit hus, skabelsen af et kunstværk, og er således stort set umulige at komme til bunds i. Tænkeren er derfor fristet til at hævde, at sådanne udsagn kun har reel betydning for den, som bevidstheds- eller personlighedsmæssigt er naturligt draget mod de underliggende mulige filosofiske fortolkninger, og følelsesmæssigt evner at tillade den - hvad den videreformidlingsmæssige forståelse angår - immanente bundne succesivitet, hvorfor de ikke bør regnes som gyldig behandling af enhver menneskelig åndskonflikt. Men da tænkeren ved, at sprog er sprog, dansk ikke dansk, og interesse et udtryk for ufuldstændighed, er det ikke svært at tilgive noget menneske forsøget på at rette op på Nuet, drab på Sjælen og Jordaksens hældning. Faktisk meget lidt svært.



jeg blev født uden for hjemmet, men hovedsagen er, at det skete.

småtekster 9

•

når jeg bliver rigtig stor, vil jeg have en familie. Ikke bare en far og en mor og en bedstemor og en bedstefar nej jeg vil have søstre og brødre og onkler og tanter og niecer og fætre og kusiner og oldemødre og en hund eller to og en kat og et marsvin og to rustne cykler på en bagveranda og ekstra kasser med førstehjælp og frisklavet saftevand til en solsvedet græsplæne og en havesprinkler jeg kan løbe igennem mens jeg jager naboen kat gennem hækken og to aspirintabletter hver gang et jordskælv ryster huset mandag tirsdag onsdag torsdag fredag lørdag søndag morgen og påske pinse jul fridage sygedage og jeg vil have en basketball kølle stående bag ved døren og en gribehandske og en aftenhimmel der er så smuk at den græder mens den holder mig og mine elskede i hænderne når vi alle sidder og swinger på bagverandaens hængesofa til lyden af et strygeorkester, og vi er så lykkelige. Når alle andre har det, hvorfor så ikke også mig? *Mio Familia!*

•



til lyden af et fultog, der skifter spor i en bogreol og orm
laver huller ligesom i jord, er der rødt lys. Stentegnet gør
kors og tørrer sig, det er en våd efterårsaften i skoven og
bladene kører rundt mellem hinanden, det er en vals,
stenene lægges forholdsvis regelmæssigt, linie op linie
ned.



Den ene abe får den anden til at gabe
Når den anden abe gaber, den første efteraber.
Og sådan blive ved, i evighed

småtekster 10



det man spares for, spares man for. Men om der er noget sparet ved dét, er vist ikke til at vide. Med mindre man selvfølgelig spørger. Spørgsmålet er blot, hvem man skal spørge. Eller hvad? Og om hvad? Hvad er spørgsmålet? Og har det et svar? Hvem ville mon kunne vide dét? Eller ville vide? Dét i sig selv er et spørgsmål, som vist næppe før har været stillet - jeg ved ikke; ved nogen mon det? Er det overhovedet værd at besvare? At stille?



at de sgu er så helt naturligt forskellige i deres ensartethed ligner dem ikke. Men det klæ'r dem. Mon det ville klæde andre?



husker, jeg var gennem svingdøren flere gange. og at der var varmt. men om det var inde eller ude, der var varmt, og hvad der var inde og hvad der var ude, husker jeg ikke. svingdøren var lavet af ædeltræ og messing og

spillede en karruselmelodi, mens den skubbede mig rundt. vi kunne have været flere derinde på min størrelse. vi kunnet sagtens have været flere i hvert rum. og vinket til hinanden gennem glasset. kysset gennem glasset, eller bare trykket munden til og sagt pruttelyde, mens øjnene skelede og kørte rundt i hovederne som afsindige. vi kunne have skreget og slået på glasset som vilde. og standset svingdøren ved fælles hjælp, så ingen andre kunne komme ind. skubbet på den, for at få den til at køre hurtigere. spærret hinanden inde, nådesløst, selvom vi skulle tisse. vi kunne have forladt den vel vidende, at den også ville være der den følgende dag. og gået ud. eller ind.

småtekster 11

-
1. Jeg står ganske stille og lader ørerne selv række ud efter lydene, så mit hjerte trænger gennem alle skel, fylder alting ud, gør pulsen til verden
 2. Jeg standser og vil bære, men der er intet at bære, der er ingen arme at bære med, ingen krop at løfte med, ingen fødder at stå med, og dog findes verden, for jeg kan se den, og lugte den, især lugte den, verden findes, jeg véd det.
 3. Jeg drejer rundt og rundt og rundt, uden at stoppe for at trække vejret og jeg bliver hvidere og hvidere, mens alle farver slipper deres greb.
 4. Jeg går ikke længere. Verden går for mig, og bærer mig med. Jeg trænger ikke til andet end ikke længere at gå. Og jeg går ikke.
 5. Jeg flyver. Jeg flyver så godt jeg kan. Jeg bæres af vinden og flyver hvorhen den vil. Jeg kastes af vinden mod fjerne egne, men efterlades aldrig. Vinden tager mig med, passer på mig, tager mig med.

6. Jeg sidder tungt. Min krop når ned til jorden. Der er mile til den nærmeste frugt og jeg tørster efter skønhed. Sukkene er mine egne, de stikker rødder ned, bærer ingen frugt, binder mig til stedet. Hvor jorden når mig, lige under kroppen.

7. Jeg går ikke længere baglæns. Trangen til at kysse er en kyssetrang, og hvem kan kæmpe mod dén? Kvæd en vise for mig, du skjald, og lad mig synge med på omkvædet. Vi skal vist ikke denne vej, nej, det skal vi ikke. Mon nogen vil komme forbi i dag - et redeligt væsen, fyldt af trangen til imorgen? Måske et æsel vil komme forbi.

8. Jeg kaster mig bagover for at lade vinden bære mig og havet gribe mig, men der er ingen vind og havet har aldrig været. Verden er tørlagt. Gold. Tom. Jeg falder. Hmmm...

9. Jeg rører ikke Ordet, Ordet rører mig. Og sådan skal det være, for sådan har det altid været. Lad mig tale til en forsamling, jeg har lige de rette ord med mig... Nej, teksten ligger vist et andet sted, men pyt... lad mig tale alligevel.

10. Jeg løber og jeg falder og jeg er aldrig løbet og jeg er aldrig faldet, og jeg rejser mig og børster støvet af mig, og

intet støv lægger sig nogen steder, talen om fremtiden,
som om dén er sket, lyser af genvej for det runde sind.
Jeg rejser mig og er aldrig født. Jeg fødes og løber straks
af sted. Verden ligger åben, og intet kan bremse mine
tråd.

småtekster 12



jeg håber ingen kan høre mit hjerte slå
jeg håber ingen kan se mine øjne
jeg håber jeg er alene i dette rum
jeg håber du intet ved
men du ved naturligvis
du har altid vidst
du har altid set alting
du har kendt mig fra længe før jeg selv
muse



hvis jeg skal kysse dig mere
værsgo hér: min læber
mine badetøfler
mit udspring
min kloakbørste
min svømmepude
min tålmodighed
men ikke det kys
som vækker mig til livet igen
på en sydhavsø

•

jeg har aldrig sagt
at jeg ville være nogen steder
jeg har aldrig sagt
at jeg lignede én
som var
jeg har aldrig sagt dét
du ved
uden at mene det
min rejsekuffert er fyldt
af tanker om rigtige øjeblikke
rigtige sekunder
nu
den er din
hvis du vil have den
kan bære den selv

småtekster 13

- mørkets regler -



BRUTTO

du er unavngiven du er uden betydning
din hele form er angrebet som af termitter
dit bo er et bo hvor vinden pisker ind
dine svaler er fløjet og kommer ikke tilbage
du skal sige farvel før din kærlighed har bundfældet sig
der er ingen betingelser for din ankomst
andet end at ankomme tom
nøgen
uden savn uden længsel uden drømme uden motiver
blot ankomme og lade verden begynde påny

der findes ingen discountversion



STRUKTURANGREB

så kyssede hun mig
og jeg besvarede hendes kys

vi kyssede hinanden
så længe jeg følte det var nødvendigt
for at være lige præcis dér



HJERNENS HJERTE

mit blik kan ikke
trække dig tæt til mig
ind til mig
min krop kan ikke kysse dig på afstand



I UDSIGT

hele natten
stod du op af muren
med ansigtet vendt mod mit vindue
din hånd ind i mellem

mellem dine ben
dine øjne
ind i mellem lukkede - hvad så du
hvis ikke efter mig?

jeg så dig være
jeg så dig længes
dit hele væsen
så jeg
alt du aldrig ser selv
så jeg
og jeg elskede dig ikke
for jeg stod på samme gade
og gik forbi dig
og du ænsede mig ikke
holdt end ikke op med
at røre ved dig selv



MØRKETS REGLER

du skal ikke frygte
du skal ikke savne

du skal ikke drømme
du skal ikke være
du skal ikke blive
du skal ikke vente
du skal ikke gå
du skal ikke sige farvel



denne tilbagvenden
er tilbagevenden til livet

se
om ikke du kan stole på dét
se om ikke himlen vækker din vrede
his det ikke regner
hvis solen ikke skinner
hvis længslerne ikke kommer
når du søger dit sind
og afsøger himlen

lad dig ikke finde i noget
lad minderne tage magten fra dig
men find dig ikke i noget

omfavn de døde og lad dem gå
du lever
du lever
du,
overlever



DIN ER MØRKET

se op på solen
og ønsk dig kortere afstand
til dig selv

INDEX

bragende tæt på.....	4
min verden er.....	4
liste sig.....	4
jeg er hullet.....	4
når jeg prutter.....	5
det er ikke for.....	5
Om jeg ved.....	5
tit.....	5
Jeg husker engang.....	6
vist er der ro.....	6
skumle kælderrum.....	6
sidder med.....	7
monstro.....	7
sagte trin.....	8
vist er jeg ene.....	8
elsk dén.....	10
så stille her.....	10
en sjæl?.....	12
hvis jeg havde.....	12
Min bedstemor.....	12



Jeg har en hvid puddel.....	13
Jeg tror.....	13
Peter Pan.....	13
Jeg tror ikke.....	14
En mælkeflaske.....	14
En gammel.....	15
Jeg behøver.....	15
Et æble til lærerinden!.....	15
Ray Bradbury.....	16
Sevilla.....	16
senest.....	16
det kan være.....	18
der er kvaliteter ved kærlighed.....	21
blå elefanter.....	21
hørt sige.....	21
den løfter sig.....	22
vil du.....	23
Erkendelsen er.....	23
se, min sol.....	24
Der er noget.....	27
du tænder.....	27
der ér altså.....	28
jeg omfavner dig.....	28
once upon a time.....	31



mennesker ér.....	34
For at undgå frygten.....	34
jeg blev.....	35
når jeg bliver.....	37
til lyden af.....	38
Den ene abe.....	38
det man spares for.....	40
at de sgu.....	40
husker, jeg var.....	40
Jeg står ganske stille.....	43
jeg håber ingen.....	47
hvis jeg skal kysse.....	47
jeg har aldrig.....	48
BRUTTO.....	50
STRUKTURANGREB.....	50
HJERNENS HJERTE.....	51
I UDSIGT.....	51
MØRKETS REGLER.....	52
denne tilbagevenden.....	53
DIN ER MØRKET.....	54



